

Το Πρωτοβρόχι

Σικελιανός Άγγελος

Σκυμμένοι από το παραθύρι...
Και του προσώπου μας οι γύροι
η ίδια μας ήτανε ψυχή.
Η συννεφιά, χλωμή σα θειάφι,
θάμπωνε αμπέλι και χωράφι·
ο αγέρας μέσ' από τα δέντρα
με κρύφια βούιζε ταραχή·
η χελιδόνα, με τα στήθη,
γοργή, στη χλόη μπρος-πίσω εχύθη·
κι άξαφνα βρόντησε, και λύθη
κρουνός, χορεύοντα η βροχή!
Η σκόνη πήρ' ανάερο δρόμο...
Κ' εμείς, στων ρουθουνιών τον τρόμο,
στη χωματίλα τη βαριά
τα χείλα ανοίξαμε, σα βρύση
τα σπλάχνα νά μπει να ποτίσει
(όλη είχε η βροχή ραντίσει
τη διψασμένη μας θωριά,
σαν την ελιά και σαν το φλόμο).
κι ο ένας στ' αλλουνού τον ώμο
ρωτάαμε: "Τ' είναι πόχει σκίσει
τον αέρα μύρο, όμοιο μελίτσι;
Απ' τον πευκιά το κουκουνάρι,
ο βάρσαμος ή το θυμάρι,
η αφάνα ή η αλυγαριά;"
Κι άχνισα - τόσα ήταν τα μύρα -
άχνισα κ' έγινα όμοια λύρα,
που χάιδευ' η άσωτη πνοή...
Μου γιόμισ' ο ουρανίσκος γλύκα·
κι ως τη ματιά σου ξαναβρήκα,
όλο μου το αίμα ήταν βοή!...
Κ' έσκυψ' απάνω από τ' αμπέλι
που εσειόνταν σύφυλλο, το μέλι
και τ' άνθι ακέριο να του πιω·
- βαριά τσαμπιά και οι λογισμοί μου,
βάτοι βαθιοί οι ανασασμοί μου -
κι όπως ανάσαινα, απ' τα μύρα
δε μπόρεια να διαλέξω ποιο!
Μα όλα τα μάζεψα, τα πήρα,
και τά 'πια, ωσάν από τη μοίρα
λύπη απροσδόκητη ή χαρά.
Τά 'πια· κι ως σ' άγγιξα τη ζώνη,
το αίμα μου γίνηκεν αηδόνι,

κι ως τα πολύτρεχα νερά!...

(από τον *Λυρικό Βίο*, Β', Ίκαρος 1968)